

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 607

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 august 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 964 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	2–3
Decizia nr. 965 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	4–5
Decizia nr. 969 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil	5–6
Decizia nr. 970 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	7–8
Decizia nr. 972 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă	9–10
Decizia nr. 994 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	10–11
Decizia nr. 1.002 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 50 ¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	12–13
Decizia nr. 1.004 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 616 din Codul de procedură civilă	13–15
Decizia nr. 1.013 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1410—1453 din Codul civil	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 964**

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Byss Com” — S.R.L. din Reghin în Dosarul nr. 2.658/289/2009 al Judecătoriei Reghin.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.658/289/2009, **Judecătoria Reghin a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Byss Com” — S.R.L. din Reghin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (1) și (2), art. 21, art. 24 alin. (1) și ale art. 53, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu permit o examinare profundă a pretențiilor care fac obiectul judecății și îi favorizează pe creditorii, ale căror cereri se soluționează doar pe baza înscrisurilor depuse, în detrimentul debitorilor, care nu pot administra probe pe fondul cauzei. Prevederile legale criticate nesocotesc și dreptul la un proces echitabil și principiul egalității de arme, autorul excepției de neconstituționalitate apreciind că

există similitudini între situația sa și majoritatea cazurilor ce au făcut obiectul hotărârilor prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcări ale art. 6 din Convenție.

Judecătoria Reghin apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, prevederile criticate fiind în concordanță cu textele constituționale invocate. Debitorul are aceleași posibilități de a se apăra ca și creditorul, neexistând inegalitate de arme și nicio limitare a drepturilor constituționale invocate. Dacă creditorul își justifică pretențiile prin prezentarea unor înscrisuri asumate de ambele părți, debitorul are posibilitatea legală de a depune întâmpinare și a dovedi, prin aceeași categorie de probe, aspecte legate de eventualele sale apărări.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, texte de lege care au următorul conținut: „*În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. contract comercial *reprezintă contractul încheiat între comercianți ori între aceștia și o autoritate contractantă, având ca obiect furnizarea unor bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani;*

2. autoritate contractantă *reprezintă:*

a) oricare organism al statului — autoritate publică sau instituție publică — care acționează la nivel central ori la nivel regional sau local;

b) oricare organism de drept public, altul decât unul dintre cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără caracter comercial sau industrial, și care se află în cel puțin una dintre următoarele situații:

— este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

— se află în subordinea sau este supus controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;

— în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

c) orice asocieră formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);

d) oricare întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;

e) oricare subiect de drept, altul decât cele prevăzute la lit. a)—d), care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, în baza unui drept special sau exclusiv, astfel cum este acesta definit la art. 3 lit. k) din ordonanța menționată, acordat de o autoritate competentă, atunci când acesta atribuie contracte de

achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;

3. întârzierea plății reprezintă depășirea termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului;

4. titlu executoriu reprezintă hotărârea pronunțată de o instanță judecătorească sau decizia de plată emisă de altă autoritate competentă, prin care s-a dispus fie plata imediată, fie plata în rate, care permite creditorului să recupereze creanțele de la debitor prin mijloace de executare silită.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (1) și (2), art. 21, art. 24 alin. (1) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplul fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Byss Com” — S.R.L. din Reghin în Dosarul nr. 2.658/289/2009 al Judecătoriei Reghin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 965

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.893/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.893/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 24 alin. (1) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „deoarece permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare”. Apreciază, de asemenea, că apărarea exercitată pe calea cererii în anulare nu poate fi la fel de eficientă ca aceea de care ar beneficia într-o cale de atac prevăzută de dreptul comun.

Mai mult, posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de acesta împiedică exercitarea dreptului la apărare, iar emiterea titlului executoriu, în urma unui proces sumar, și executarea acestui titlu încalcă dreptul constituțional la ocrotirea proprietății.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, întrucât creanțele

certe, lichide și exigibile care fac obiectul ordonanței de urgență justifică reglementarea unei proceduri speciale de realizare mai rapidă a dreptului, cu o probațiune redusă, care însă asigură dreptul la apărare, la un proces echitabil, dreptul de proprietate, accesul la justiție și nu creează discriminări între părți.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 7 alin. (1): „*Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.*”;

— Art. 10 alin. (1): „*În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.*”;

— Art. 13: „*(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

.....
(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21, 24 și 44, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepunută, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, Curtea constată că prevederile art. 2, 7, 10 și 13 din ordonanța de urgență nu numai că nu încalcă dreptul la apărare și dreptul părților la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Standard Snacks” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.893/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 969

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil, excepție ridicată de Gheorghe Bălașa în Dosarul nr. 12.281/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când,

având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.281/215/2009, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil**, excepție ridicată de Gheorghe Bălașa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textele legale se prezintă într-o redactare învechită, inadecvată realității juridice și social-economice actuale. Aceste texte legale încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16, 44 și 53, precum și cele ale art. 21 alin. (3) raportate la art. 20 cu trimitere la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Textele legale criticate constituie premisele unei grave discriminări între diferiți proprietari aflați în stare de vecinătate, întrucât sunt neclare și susceptibile de a crea confuzii de natură a împiedica subiecții de drept să-și stabilească conduita juridică.

Judecătoria Craiova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece acțiunea în grănițuire nu limitează dreptul de proprietate, pârâtul având la dispoziție aceleași mijloace procedurale ca și reclamantul pentru valorificarea drepturilor sale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția ca neîntemeiată deoarece din conținutul textelor legale criticate nu reiese restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil, excepție ridicată de Gheorghe Bălașa în Dosarul nr. 12.281/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 584 și art. 585 din Codul civil, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 584: „*Orice proprietar poate îndatora pe vecinul său la grănițuirea proprietății lipite cu a sa; cheltuielile grănițuirii se vor face pe jumătate.*”;

— Art. 585: „*Tot proprietarul își poate îngrădi proprietatea, afară de excepția ce se face la art. 616.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, art. 20 alin. (1) și art. 21 alin. (3), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 584 și art. 585 din Codul civil s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 826 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că art. 584 din Codul civil dispune în legătură cu dreptul proprietarului unui imobil de a cere stabilirea hotarelor acestuia, pe cheltuiala comună a proprietarilor învecinați, ceea ce nu numai că nu încalcă dreptul de proprietate, ci, dimpotrivă, îl ocrotește. Dreptul de a pretinde și de a obține grănițuirea proprietății este efectul caracterului real și absolut al dreptului de proprietate, în virtutea căruia orice proprietar poate pretinde de la ceilalți respectarea proprietății sale. De asemenea, Curtea nu poate reține nici încălcarea dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție și nici art. 16 din aceasta, referitor la egalitatea în drepturi. Astfel, din cuprinsul textului de lege criticat nu reiese că „proprietarul fondului învecinat” nu are la dispoziție toate mijloacele procesuale pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, iar violarea principiului egalității în drepturi există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale. Or, din prevederile art. 584 și art. 585 din Codul civil nu rezultă instituirea unui asemenea tratament.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 970

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electric Profi Inst” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 2.331/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.331/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electric Profi Inst” — S.R.L. din Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile din Constituție care garantează dreptul de proprietate privată și libertatea economică. Mai mult, în condițiile în care textul de lege instituie prezumția de insolvență a debitorului, dispozițiile sunt discriminatorii în raport de persoanele fizice cărora nu li se aplică astfel de norme, încălcând dreptul la apărare și la un proces echitabil, precum și art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercitării unor drepturi sau a unor libertăți.

Tribunalul Dolj — Secția comercială apreciază că excepția este neîntemeiată. Art. 1 alin. (1) din lege cuprinde categoria de debitori care pot fi supuși procedurii generale de insolvență, iar art. 3 pct. 1 definește starea de insolvență cuprinzând condițiile în care legea prezumă starea de insolvență sau doar o consideră iminentă. Aceste dispoziții legale nu afectează dreptul

de proprietate al debitorului, deschiderea procedurii insolvenței putând avea loc numai cu respectarea strictă a dispozițiilor legale, iar prezumția stării de insolvență poate fi înlăturată prin probele și apărările făcute de debitor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura generală prevăzută de prezenta lege se aplică următoarelor categorii de debitori aflați în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, cu excepția celor prevăzuți la alin. (2) lit. c) și d):*

1. societățile comerciale;
2. societățile cooperative;
3. organizațiile cooperatiste;
4. societățile agricole;
5. grupurile de interes economic;
6. orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice.”;

— Art. 3 pct. 1: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. *insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriiilor certe, lichide și exigibile:*

a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 9, art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (2), art. 45, art. 53, art. 57, art. 126 alin. (1) și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a).

Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, constatând netemeinicia criticilor formulate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile criticate instituie „o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată însă de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia. [...]

În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în

vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.”

De asemenea, prin Decizia nr. 1.144 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2008, Curtea a constatat, referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege și că introducerea cererii nu duce în mod automat la deschiderea procedurii de insolvență. Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 21 și ale art. 44 din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 78 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, reținând că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate și nici principiului ocrotirii în mod egal prin lege a proprietății private, care se aplică atât în privința proprietății debitorului, cât și în privința proprietății, inclusiv a creanțelor creditorilor. Astfel, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală pentru valorificarea creanțelor sale, iar debitorul, dacă în realitate nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoria, prevenind deschiderea ori determinând închiderea procedurii insolvenței. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, Curtea a reținut că o atare critică este lipsită de temei, întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Electric Profi Inst” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 2.331/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 972

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială și de Marin Stanciu în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.003/3/2009, și prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.003/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială, respectiv Tribunalul Argeș — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București și de Marin Stanciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că prin textele criticate se creează un dezechilibru procesual între justițiabili și judecător sub aspectul faptului că partea care recuză un judecător nu poate participa la judecarea cererii de recuzare, deci nu își poate susține în mod direct și adecvat cererea de recuzare în fața completului care soluționează cererea, în vreme ce judecătorul recuzat are dreptul de a formula apărările necesare. Dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 21 și 24 din Constituție, întrucât prin modul de soluționare al cererilor de recuzare nu se poate susține că justițiabilii au dreptul la un proces echitabil, fiind vădită inechitatea dintre justițiabili și judecători. De asemenea, sunt înfrânte și dispozițiile art. 124 din Constituție, care prevăd că justiția este unică, egală și imparțială pentru toate părțile implicate într-un litigiu, precum și prevederile art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială și Tribunalul Argeș — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, invocând în motivare jurisprudența Curții Constituționale. În ceea ce privește principiul accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, instanțele apreciază că acestea

nu sunt încălcate, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv și de aceea nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 alin. 1, art. 31 și art. 34 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 30 alin. 1: *„Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.”;*

— Art. 31: *„Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.”*

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”;

— Art. 34: *„Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.”*

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21, 24 și art. 124 alin. (2), precum și prevederilor art. 6 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 268 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile criticate din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de

soluționare a acestei cereri, încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

Pentru aceleași considerente nu a putut fi reținută nici critica privind încălcarea art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1, art. 31 și 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială și de Marin Stanciu în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 994

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Română de Radiodifuziune în Dosarul nr. 25.824/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 25.824/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**. Excepția a fost ridicată de Societatea Română de Radiodifuziune într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale și protocoalelor adiționale la această convenție, care prevăd, în esență, că proprietatea este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate, întrucât este dreptul statului de a reglementa regimul juridic al proprietății sale, publice sau private. Pe de altă parte, instanța apreciază că aspectele invocate de autorul excepției vizează probleme care țin de interpretarea și aplicarea legii, și nu de constituționalitatea prevederilor legale criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căroră „*Ministerele, celelalte instituții publice ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, inclusiv cele autonome sau independente, regiile autonome, companiile/societățile naționale, societățile comerciale cu capital de stat, precum și cele privatizate, potrivit legii, nu au calitatea de persoane îndreptățite și nu fac obiectul prezentei legi.*”

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Română de Radiodifuziune în Dosarul nr. 25.824/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, de exemplu prin Decizia nr. 246 din 10 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 28 iulie 2003, Decizia nr. 316 din 17 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 8 august 2003, și Decizia nr. 738 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007.

Cu acele prilejuri, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste prevederi de lege, în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 44, statuând că, de regulă, instituțiile publice, regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat, ca deținătoare ale imobilelor preluate în mod abuziv de stat, au, în economia Legii nr. 10/2001, calitatea de debitori ai obligației de restituire. Art. 44 din Constituție, invocat de autorul excepției în susținerea neconstituționalității art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, are în vedere ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular.

Or, în reglementarea criticată, prin termenul „*persoane îndreptățite*” sunt desemnate acele persoane care pot solicita măsuri reparatorii constând în restituirea în natură sau prin echivalent valoric, proprietare ale imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora de către stat. Așa fiind, rezultă că asemenea persoane nu au calitatea de proprietari în momentul solicitării restituirii, motiv pentru care modificarea categoriei persoanelor îndreptățite, prin efectul textului de lege criticat, nu contravine principiului constituțional de referință care asigură protecția dreptului de proprietate, ca parte integrantă a patrimoniului unui subiect de drept.

Prin urmare, Curtea constată că invocarea dispozițiilor art. 44 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza dedusă controlului de constituționalitate.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.002

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena Pavel în Dosarul nr. 9.866/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Mihaela Mitrov, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 1.183/2009 și nr. 658/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.866/300/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Elena Pavel într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în cadrul prevederilor care reglementează acordarea de despăgubiri la valoarea de piață pentru imobilele (apartamentele) vândute chiriașilor, sunt menționați ca beneficiari ai legii exclusiv acei chiriași dobânditori cărora li s-au desființat contractele. Instanța de fond a apreciat că autorul excepției, care a pierdut apartamentul printr-o acțiune în revendicare, nu este beneficiara acestor dispoziții legale. În acest context, aceasta a apreciat că dreptul său de proprietate este în mod grav vătămat, deoarece, chiar dacă are deschisă calea dreptului comun, aceasta este de puține ori încununată

de succes, administrarea probelor fiind mai greoaie, ca și executarea silită a unei astfel de hotărâri. Totodată, susține caracterul discriminatoriu al normelor legale criticate, apreciind că, atât timp cât legiuitorul a prevăzut aceleași norme de protecție pentru acordarea de locuințe celor evacuați, indiferent de procesul în urma căruia au pierdut locuința, nu se justifică exceptarea de la beneficiul legii a celor care au pierdut prin admiterea acțiunii în revendicare a vechiului proprietar.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 1/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 50 alin. (3): „*Restituirea prețului prevăzut la alin. (2) și (2¹) se face de către Ministerul Economiei și Finanțelor din fondul extrabugetar constituit în temeiul art. 13 alin. 6 din Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.*”;

— Art. 50¹: „(1) *Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.*

(2) *Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul de proprietate.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Primul Protocol și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 au mai făcut obiectul controlului de

constituționalitate, exemplu fiind Decizia nr. 658 din 11 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 17 iunie 2010, Decizia nr. 1.351 din 10 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 24 decembrie 2008, sau Decizia nr. 1.183 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 27 octombrie 2009.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale și convenționale invocate, astfel încât, întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (3) și art. 50¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Elena Pavel în Dosarul nr. 9.866/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.004

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 616 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 616 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paraschiva Ghișe în Dosarul nr. 4.855/55/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă, complet specializat de familie și minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.855/55/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă, complet specializat de familie și minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 616 din Codul de procedură civilă,**

excepție ridicată de Paraschiva Ghișe într-o cauză civilă având ca obiect divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei sunt neconstituționale, întrucât dau posibilitatea desfacerii căsătoriei într-o manieră simplă, nefiind protejate în mod direct interesele familiei. Așa fiind, apreciază că ar fi imperios necesar ca aceste prevederi legale să cuprindă cu mai multă exactitate cazurile, respectiv condițiile de desfacere a căsătoriei, dat fiind că, în mod cu totul nejustificat, legiuitorul nu face o enumerare a împrejurărilor ce pot constitui motive temeinice de divorț. Totodată, apreciază că art. 616 din Codul de procedură civilă este, de asemenea, redactat într-o manieră abstractă, generală, făcând referire în mod evaziv la absența nejustificată a reclamantului la un termen de judecată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă, complet specializat de familie și minori consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind invocată cu scopul vădit de tergiversare a soluționării cauzei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și cele ale art. 616 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 37 alin. 2 din Codul familiei: *„Căsătoria se poate desface prin divorț.”;*

— Art. 38 alin. 1 din Codul familiei: *„Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.”;*

— Art. 616 din Codul de procedură civilă: *„Dacă la termenul de judecată, în primă instanță, reclamantul lipsește nejustificat și se înfățișează numai pârâtul, cererea va fi respinsă ca nesusținută.”*

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 26 alin. (1) privind viața intimă, familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în cauza de față și având o motivare identică.

În acest sens, sunt Decizia nr. 311 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia nr. 402 din 9 mai 2006, Decizia nr. 729 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 956 din 28 noiembrie 2006, și Decizia nr. 1.575 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 7 decembrie 2009, prin care Curtea a statuat că aceste prevederi legale nu contravin normelor constituționale invocate.

Astfel, prin aceste decizii Curtea a constatat că prevederile art. 37 din Codul familiei nu fac decât să enumere cauzele de încetare a căsătoriei, una dintre acestea fiind desfacerea prin divorț, iar prevederile art. 38 stabilesc condițiile în care instanțele judecătorești pot pronunța divorțul, precizând că acesta nu se poate pronunța decât în anumite condiții, și anume când există motive temeinice și numai dacă raporturile dintre soți sunt grav vătămate, încât continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă din text.

Curtea a constatat că, în temeiul textelor de lege criticate, instanțele de judecată dispun de instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei, acționând astfel în sensul garanției instituite prin art. 26 alin. (1) din Constituție. Totodată, întrucât prevederile de lege criticate nu operează nicio distincție între subiectele de drept supuse incidenței lor, Curtea a reținut că susținerea pretinsului lor caracter discriminatoriu este lipsită de temei și nu poate fi primită.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, reglementând posibilitatea desfacerii căsătoriei prin divorț și stabilind competența instanței judecătorești de a pronunța divorțul, în anumite condiții — când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă —, nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Astfel, motivele în baza cărora se poate considera că raporturile dintre soți sunt grav vătămate, iar continuarea căsătoriei nu mai este posibilă sunt apreciate, în concret, de către instanță, în urma ascultării celor doi soți și a administrării probatoriului în cauză, părțile beneficiind de toate garanțiile procesuale pentru respectarea dreptului la un proces echitabil.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 616 din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 115 din 11 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 10 iunie 2002, Curtea a reținut că, prin derogare de la dreptul comun, în materia divorțului, prevederile art. 616 din Codul de procedură civilă reglementează o sancțiune procedurală specială — respingerea cererii de divorț ca nesusținută — ce are drept temei culpa procesuală dedusă din neînfațșirea reclamantului la termenul de judecată, în primă instanță. Sancțiunea operează însă numai atunci când, cumulativ, lipsa reclamantului este nejustificată și doar pârâtul se înfățișează la judecată și se bazează pe prezumția legală de renunțare la judecată.

Față de conținutul textului de lege criticat, Curtea a constatat că nu se poate reține contrarietatea acestuia cu Legea fundamentală, întrucât, în aplicarea dispozițiilor procedurale în materia divorțului, precum și în aprecierea caracterului justificat sau nejustificat al absenței reclamantului, instanța de judecată se supune legii, în speță dispozițiilor Codului de procedură civilă, ceea ce nu contravine normelor constituționale invocate.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 616 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Paraschiva Ghișe în Dosarul nr. 4.855/55/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă, complet specializat de familie și minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.013

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1410—1453 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1410—1453 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tonic Exim” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20353.01/3/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Dosarul se află la al doilea termen de judecată. Magistratul-asistent referă asupra faptului că în dosar a fost depusă o cerere din partea autorului excepției prin care solicită Curții Constituționale acordarea unui nou termen de judecată, în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii formulate.

Deliberând, Curtea Constituțională respinge cererea de amânare, deoarece autorul cererii nu a învederat motive temeinice care să justifice acordarea unui nou termen, pentru angajarea unui apărător având suficient timp de la data invocării excepției, 18 ianuarie 2010, până în prezent.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20353.01/3/2007, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1410—1453 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tonic Exim” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul enumeră și reproduce textele de lege considerate a fi neconstituționale, precum și dispozițiile constituționale pretins încălcate, fără a arăta în ce constă contrarietatea dintre ele.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât autorul critică întreaga reglementare a contractului de locațiune, iar în raport cu această împrejurare nu se poate reține că reglementarea detaliată a unui contract numit ar putea fi de natură să încalce accesul liber la justiție, să aducă atingere nivelului de trai, să restrângă exercițiul unui drept sau al unei libertăți ori să încalce obligația pozitivă a statului de a asigura crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1410—1453 din Codul civil referitoare la contractul de locațiune.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2), art. 47, art. 53 și art. 135

alin. (1) lit. f), precum și prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este nemotivată, contrar dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. Simpla enumerare în sprijinul excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigența impusă de textul legal citat, sens în care Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, de exemplu, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1410—1453 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tonic Exim” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20353.01/3/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

